

4

ரുക്മാ

പണിയിൽ വേണ്ടോട്... പണിഭാൻ വേണ്ടിും!

Rഡിയാക 141 വരുടങ്കളുക്കു മുൻനാലും പിറന്തവൻ. മരാത്തിപ്പ് പെൻ. അടുത്ത നൂற്റാൺഡിലും ഇന്തിയാവിലും പെൻകൾ, തിരുമണമും, വിവാകരത്തു, കല്ലി തൊടാർപാണ പല മാർത്രങ്കളുക്കു നേരാധ്യാകവുമും മരൈമുകമാകവുമും കാരണമാകതു തികழ്ന്ത ഒരു ചാതാരണപ്പ് പെൻ രുക്മാ.

രുക്മാവുക്കു വാഴ്ക്കയിലും ഓറേ ഒരു കനവുതാൻ ഇരുന്തതു. പാടിക്കു വേണ്ടുമും. ടാക്ടരാക വേണ്ടുമും. അന്തക് കനവുക്കു തൊടക്കക്കു ലിരുന്നതേ ഏറാംമാണു താടക്കൻ.

അവനുക്കു മുൻറു വയതു മുടിയുമുണ്ടോ അവൻ അപ്പാ ജ്ഞാനാർത്ഥൻ പാണ്ടുരുങ്ങി ഇന്തു പോയവിട്ടാർ. അമ്മാ ജേയന്തിക്കു അപ്പോതു വയതു 17. ജ്ഞാനാർത്ഥൻ ചാകുമ്പോതു മന്നാവിക്കു കോങ്ക് ചം ചൊത്തൈ വൈത്തു വിട്ടുപോയിരുന്താർ. (120 വരുടമുണ്ണാലും അന്തക് ചൊത്തിനു മതിപ്പു അന്റെയ 25 ആയിരമുപാപ്പ്.)

രുക്മാ പിറന്ത ജാതിയാണു ആചാരി (തച്ചർ) ജാതിയിലും വിതവൈകൻ, കുറിപ്പാക കുമ്ന്തൈ വിതവൈകൻ, ചിരുമി വിതവൈകൻ മരുമണമും ചെമ്പയുമും വൃഷ്ടികമിരുന്തതു. (കുമ്ന്തൈയിലോയേ വിതവൈയാണാലു കൂടു, അന്തക് കുമ്ന്തൈ പെരിയവണാകി ചാകുമും വരെ മരുമണമും

செய்யவே கூடாது என்ற கொடும் வழக்கத்தை பிடிவாதமாக அப்போது பின்பற்றி வந்த ஜாதி பிராமண ஜாதிதான்.)

ருக்மாவின் அம்மா ஜெயந்தி ஆறு வருடங்கள் கழித்து மறுமணம் செய்து கொண்டார். அப்போதைய ஜாதி வழக்கங்களின்படி ஒரு விதவை மறு மணம் செய்தால் அவனுடைய இறந்த கணவன் மூலம் கிடைத்த சொத்தின் மீது அவனுக்கு இருக்கும் உரிமை பறி போய்விடும். எனவே ஜெயந்தி மறுமணம் செய்தும் முன்பாக, தன் சொத்தை சிறுமி ருக்மா பெயருக்கு எழுதிக் கொடுத்து விட்டுத்தான் திருமணம் செய்து கொண்டார். ருக்மா சார்பாக அதை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ருக்மாவின் தாத்தா ஜெயந்தியின் அப்பா ஹரிசந்த் பார்த்துக் கொண்டார். எல்லாரும் ஓரே குடும்பமாக வசித்தார்கள்.

ஜெயந்தி மறுமணம் செய்து கொண்டவர் புகழ் பெற்ற டாக்டர் சக்கராம் அர்ஜான். அவர் ஏற்கனவே மனைவியை இழந்த விதவன். ஒரளவு முற்போக்கான சிந்தனைகள் உடையவர். அவருக்கு பல ஜோப்பிய நண்பர்கள் இருந்தனர். அந்த நண்பர்கள் வீட்டு

ஜேரோப்பிய பெண்களுடன் ருக்மாவுக்கும் பழக்கம் இருந்தது. தானும் அவர்களைப் போல ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் ருக்மாவுக்கு ஏற்பட்டது.

டாக்டர் சக்காராம், ருக்மாவை தன் குழந்தை போலவே நடத்தினார். பள்ளியில் சேர்த்து படிக்க வைத்தார். ருக்மாவுக்கு 11 வயதாகும்போது அவனுக்கு திருமணம் செய்யப்பட்டது. பூப்பெய்துவதற்கு முன்பாகவே திருமணம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற பழக்கம் எல்லா ஜாதிகளிலும் அன்று இருந்தது.

இந்தத் திருமணம்தான் ருக்மாவின் வாழ்க்கையை மட்டுமல்ல, பிரிட்டிஷ் சிவில் சட்டம், இந்திய மதச் சட்டம் எல்லாவற்றையுமே பின்னால் பெரும் சிக்கல்களுக்குள்ளாக்கியது.

ருக்மாவுக்கு கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தாதாஜி பிக்காஜி, டாக்டர் சக்காராமின் தூரத்து உறவுக்காரப் பையன். ஏழை. ருக்மாவை விட எட்டு வயது பெரியவன். படிக்காதவன்.

இவனை என் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்? ருக்மாவின் பெயரில் இருக்கும் சொத்து வேறு ஏதோ ஒரு குடும்பத்தின் கையில் சிக்கி, பின்னாளில் அவனுக்குப் பலளில்லாமல் போய்விடக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை ஒரு காரணம். வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக இருக்கக் கூடியவனாக அமைந்தால், அந்தச் சொத்தைத் தங்கள்கணக்காணிப்பிலேயே வைத்திருந்து, காப்பாற்றித் தரலாம்.

அதே சமயம் ருக்மாவுக்கு படிப்பில் இருந்த ஆர்வத்தையும் டாக்டர் சக்காராம் கவனத்தில் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும். ருக்மாவுக்கு மாப்பிள்ளையாக வர, தனக்குத்தெரிந்த ஒரு பையனைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவனையும் படிக்க வைத்து ருக்மாவுக்கேற்ற கணவனாக, ருக்மாவின் படிப்புக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கக்கூடியவனாக உருவாக்கிவிடலாம் என்றும் அவர் நினைத்திருக்கக்கூடும்.

திருமணத்தின் போதே தாதாஜி பிக்காஜியின் அம்மாவுடன் இது பற்றியெல்லாம் பேசி முடிவு செய்யப்பட்டது. தாதாஜியும் டாக்டர் சக்காராம் வீட்டிலேயே தங்கிப் படிக்க வேண்டும். அவனுடைய செலவுகளையும் அவரே பார்த்துக் கொள்வார் என்று முடிவானது.

ஆனால் டாக்டர் எதிர்பார்த்த மாதிரி, தாதாஜி இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வாழ்க்கையில் அழகான அறிவுள்ள மனைவிக்கு சமமான அறிவுள்ளவனாகத் தன்னையும் மாற்றிக் கொள்வதற்கான மனம் உள்ள ஆசாமியாக இல்லை.

கல்லூரியில் படிக்க வேண்டிய வயதில் ஆறாம் வகுப்புக்குப் போய் படிக்க தாதாஜிக்கு அவமானமாக இருந்தது. மூன்று வேளையும் சோறு கிடைக்கிறது. தங்க இடம் இருக்கிறது. நிம்மதியாக சோம்பேறியாக இருந்து விட்டுப் போகலாம் என்று ஆசைப்பட்ட தாதாஜிக்கு டாக்டர் குடும்பத்தின் அறிவுத் தாகழும் கட்டுப்பாடுகளும் பிடிக்கவில்லை. செலவுக்கு காசு கொடுத்து விட்டு கணக்குக் கேட்பது பிடிக்கவில்லை. தாதாஜியின் அம்மா இருந்தவரை ஓரளவு அவளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருந்தவனுக்கு ஒரிரு ஆண்டுகளிலேயே அவளும் இறந்துவிட்டது வசதியாகவிட்டது.

தாதாஜிக்குப் பிடித்த மாதிரி ஒரு வீடு இருந்தது. அது அவனுடைய மாமா நாராயண் தர்மாஜி வீடு. பன்ளிக்கூடம் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு அவர் வீட்டுக்குப் போய்விடுவான்.

நாராயண் ஒரு உல்லாசப் பேர்வழி. மனைவி தவிர வெளியில் வேறு பெண் சகவாசங்கள் அவருக்கு இருந்தன. ஒரு சண்ணாம்பு ஆலையில் தொழிலாளியாக இருந்த சின்னம்மா என்ற பெண்ணை தன் வைப்பாடியாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார் நாராயண். இதெல்லாம் அன்றைய சமூகத்தில் ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. ஆண்கள் இப்படி இருப்பது சகஜமானதாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் நாராயண் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக தன் வைப்பாடியையும் தன் வீட்டுக்கே அழைத்து வந்து குடி வைத்தார். நாராயண்

மனைவிக்கு இது பெரும் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. மனமுடைந்த அவர் தற்கொலை செய்ய முயற்சித்தார்.

இந்த மாமாவின் வீட்டுச் சூழல்தான் தாதாஜிக்கு சௌகரியமாக இருந்தது. அவன் அங்கேயே போய்விட்டான். அவன் செலவுகளுக்கெல்லாம் மாமா பணம் கொடுத்தார். எல்லாம் கடன்தான். ‘ருக்மாவின் சொத்து எப்படியும் விரைவில் தாதாஜியின் கைக்கு வந்துவிடும். எல்லா கடனையும் வசூலித்து விடலாம்’ என்று அவர் நம்பினார். தாதாஜியும் அந்த எண்ணத்தில்தான் இருந்தான். அதே நேரம், இனியும் கூட தாதாஜியை திருத்தி விடலாம் என்று டாக்டர் சக்காராம் நம்பினார்.

இது எதைப்பற்றியும் கவலைப்பட்டுக் கொள்ளாமல், படிப்பில் ஆழ்ந்த ருசியுடன், லயித்துக் கிடந்தாள் ருக்மா. அவனுடைய கல்விக் கணவைக் குலைத்தது இயற்கை.

ருக்மா பருவமடைந்தாள்.

எவ்வளவு முற்போக்கான கருத்துகள் இருப்பவர்களானாலும், அன்றைக்கு ஒரு பெண்ணை பூப்பெய்தியறிகும் தொடர்ந்து பள்ளிக்கு அனுப்பும் ‘துணிச்சல்’ உடைய முற்போக்காளர்களை விரல் விட்டு என்னி விடலாம். தான் விரும்பினாலும் ருக்மாவைப் பள்ளிக்கு தொடர்ந்து அனுப்ப, அவனுடைய தாத்தாவும் அம்மாவும் சம்மதிக்கப் போவதில்லை என்ற நிலையில் ருக்மாவை பள்ளியிலிருந்து நிறுத்தினார் டாக்டர் சக்காராம்.

ருக்மாவுக்கு ஒரு சின்ன ஆறுதலை தந்தார் டாக்டர் சக்காராம். வீட்டுக்கே ஜேரோப்பிய ஆசிரியையை வரவழைத்து பாடம் படிக்கலாம் என்றார்.

அந்த ஆறுதலையும் அர்த்தமற்றதாக்கியது அவன் கணவன் தாதாஜி அடுத்தடுத்து எடுத்த நடவடிக்கைகள். அவைதான் ருக்மாவுடன் சேர்ந்து அவனையும் சரித்திருத்தில் இடம் பெற்று செய்துவிட்டன !

மார்ச் 19, 1884. சரித்திருத்தில் இடம் பெற்ற தகுதியான நாட்களில் ஒன்று. அது தாதாஜி தன் மனைவி ருக்மாவின் வளர்ப்பு தந்தை டாக்டர் சக்காராமுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பிய நாள்.

‘என் மனைவியை என்னுடன் அனுப்பி வையுங்கள்’ என்று ஒரு கணவன் பெண் வீட்டாருக்கு கடிதம் எழுதுவது அப்படி என்ன அசாதாரணமான விஷயமா என்ன ? இல்லைதான். ஆனால் தாதாஜியின் கடிதம் சரித்திருத்தில் பல அசாதாரணமான விஷயங்கள் நடக்க வழி வகுத்துவிட்டது.

தன் வக்கீல்கள் மூலமாக இந்த கடிதத்தை தாதாஜி அனுப்புவதற்கு முன்பாகவே சக்காராமுக்கு நிறைய கடிதங்கள்

வந்து கொண்டிருந்தன. எல்லாம் மொட்டைக் கடிதங்கள். சக்காராமைக் கண்ணித்தும் விமர்சித்தும் எழுதப்பட்டவை. ‘பருவமடைந்த பெண்ணை புருஷன் வீட்டுக்கு அனுப்பாமல் தன் வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டு அதுவும் படிக்க வேறு அனுமதித்துக் கொண்டிருக்கிற நீயும் ஒரு அப்பனா? உன் சொந்தக் குழந்தையாக இருந்தால் இப்படி செய்வாயா? உன் மனைவியின் முதல் திருமணத்தில் பிறந்த குழந்தை என்பதால்தானே இப்படி சாஸ்திர விரோதமாக நடந்து கொள்கிறாய்’ என்று சக்காராமைத் திட்டி வந்த இந்த கடிதங்கள் அனைத்தும் தாதாஜியும், அவனுடைய மாமா ‘ஷோக்குப் பேர்வழி’ நாராயணும் சேர்ந்து ஏற்பாடு செய்தவைதான் என்பதில் டாக்டர் சக்காராமுக்கு சந்தேகமே இல்லை.

தாதாஜியை வரவழைத்து விசாரித்தார். தாதாஜி மறுத்தான். அந்தக் கடிதங்களில் தன் மீது சொல்லப்படும் அவதாரங்கள் எல்லாம் தவறு என்று எழுதிக் கையெழுத்திடும்படி தாதாஜியை டாக்டர் வற்புறுத்தினார். தாதாஜி மறுத்துவிட்டான்.

இந்த மொட்டைக் கடிதங்களுக்குப் பிறகு தாதாஜி சார்பில் அவனுடைய வக்கீல்கள் அதிகாரப்பூர்வமாக அனுப்பிய கடிதம் வந்தபோது டாக்டருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவர் அனுப்பிய பதில் கடிதம் அதனால் மேம்போக்காகவும் சட்டப்பூர்வமாகவும் அமைந்தது. ‘தாதாஜி விருப்பத்துக்கு மாராக ஒன்றும், அவன் மனைவியை என் வீட்டில் நான் வைத்திருக்கவில்லை. அவனுடைய மோசமான உடல் நிலை, நிதி நிலை இரண்டினாலும்தான், இரு தரப்பு உறவினர்களும் ஒப்புக் கொண்டபடி அவன் மனைவி என் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறான். அவளைக் குடி வைக்க ஒரு நல்ல வீடு பார்த்துவிட்டு அழைத்துப் போவதென்றால் எப்போது வேண்டுமானாலும் தாதாஜி அழைத்துப் போகலாம்’ என்று தன் பதிலில் சொல்லியிருந்தார் டாக்டர் சக்காராம்.

நல்ல வீடு பார்த்து அழைத்துப் போவது என்பதுதான் இந்த பதிலில் இருந்த தூக்சமமான வரி. வேலை வெட்டி எதுவும் இல்லாத தாதாஜிக்கு வருமானமும் கிடையாது. சொந்தமாக வீடும் கிடையாது. மாமா வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தான். தனி வீடு பார்க்க அவனிடம் பணம் கிடையாது. சபல புத்திக்காரரான மாமா வீட்டுக்கு வர முன்பே ருக்மா மறுத்து விட்டான். சிறுமியாக அந்த வீட்டுக்குச் சென்றபோது மாமா அவளைப் பார்த்த பார்வை, நடந்து கொண்ட விதம் எதுவுமே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சக்காராமின் கடிதம் கிடைத்ததும் தாதாஜி, தன் மாமா, வக்கீல் குமாஸ்தா ஆகியோருடன் அவர் வீட்டுக்கு வந்தான். கடிதத்தில்

சொன்னபடி ருக்மாவை தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தான். ருக்மா மறுத்துவிட்டான். ‘உனக்கென்று ஒரு வீரும் இல்லை. என்னை வைத்துக் காப்பாற்றும் வசதியும் வக்கும் உனக்கு இலை. நான் வரமுடியாது’ என்று சொல்லி விட்டான். 121 வருடங்களுக்கு முன்னால் இப்படி ஒரு 20 வயதுப் பெண் சொல்ல முடிந்தது என்பதே ஒர் அபூர்வமான நிகழ்ச்சி.

தாதாஜியின் அடுத்த நடவடிக்கை, நீதி மன்றத்துக்கு ருக்மாவை இழுத்தது. ‘என் மனைவியை என்னுடன் வந்து வாழும்படி நீதி மன்றம் உத்தரவிட வேண்டும்’ என்ற சிவில் வழக்கை தாதாஜியின் தாக்கல் செய்தான். Restitution of conjugal rights என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படுகிற தாம்பத்ய உறவை மீட்டுத் தருவதற்கான கோரிக்கை இது.

120 வருடங்களுக்கு முன்னால் அடிமை இந்தியாவில் இந்த மனு ஒரு சட்டச் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. ஏனென்றால் தாம்பத்ய உறவு என்பது சனாதன ஹிந்து சாஸ்திரங்களின்படி வேறு. ஆங்கிலச் சட்டப்படி வேறு. ஹிந்து தர்ம சாஸ்திரங்களையும் படித்து, கூடவே இங்கிலீஷ் லாவும் படித்து அப்போது வக்கீல்களாக இருந்தவர்களின் பொதுக் கருத்துப்படி, சப்தபதி எனப்படும் ஏழ அடி-நடை சடங்கு முடிந்ததுமே இருவரும் கணவன் மனைவியாகிவிடுகிறார்கள். அதன் பிறகு சாகிறவரைக்கும் அவர்கள் கணவன் மனைவிதான். விவாகரத்து என்பதற்கே ஹிந்து தர்மத்தில் இடம் இல்லை.

ஆனால் ஆங்கில சட்டத்தில் விவாகரத்துக்கும் இடம் உண்டு. அது தவிர தாம்பத்ய உறவு என்பது திருமணமான இருவருக்கும் இடையில் முதல் இரவு முடிந்து உடல் உறவு ஏற்பட்ட பிறகுதான் தொடங்குகிறது என்ற கருத்தும் இருந்தது. தாதாஜி ருக்மாவுக்கு முதல் இரவு சடங்கே நடை பெறவில்லை. எனவே தாம்பத்ய உறவே தொடங்கவில்லை. எனவே அதை மீட்டுத் தருவது என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை என்பது ஒரு வாதம்.

இன்னொரு பக்கம் ‘தாம்பத்ய உறவை மீட்டுத் தருவதற்காக ஆனோ, பெண்ணோ நீதி மன்றத்தை அணுகுவதையே அனுமதிக்கலாமா கூடாதா?’ என்ற விவாதம் அப்போது இங்கிலாந்தில் தூடாக நடந்து கொண்டிருந்தது. தம்பதியரில் ஒருத்தருக்கு மற்றவருடன் சேர்ந்து வாழ விருப்பம் இல்லையென்றாலும், ஏன் நீதி மன்றம் அவரைக் கட்டாயப்படுத்த வேண்டும்? திருமணம் ஆகிவிட்டது என்பதற்காக விருப்பத்துக்கு மாறாக உடலுறவு கொள்ளும்படி சட்டத்தின் பெயரால் அவருக்கு உத்தரவிடுவது அநாகரிகமானது இல்லையா? இந்தக் கேள்விகள் இங்கிலாந்தை உலுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

இன்னொரு பக்கம் இந்தியாவில் மராட்டியத்தில் கீழ்சாதிகள் என்று சொல்லப்பட்ட சாதிகளில் கணவர்களால் கைவிடப்பட்ட பெண்கள் பலர் மறு மனம் செய்ய வினோதமான வழிமுறையைக் கையாண்டார்கள். கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண் மராத்தி பத்திரிகையில், கணவனுக்கு நோட்டில் கொடுத்து விளம்பரம் செய்வாள். ‘நீ என்னைக் கைவிட்டுப்போனிருகு நான் வாழ்க்கை நடத்த கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இதனால் எனக்கு நிறைய கடன் சேர்ந்து விட்டது. உடனடியாக இந்த நோட்டில் கண்ட எட்டு நாட்களுக்குள் என் பெற்றோர் வீட்டுக்கு வந்து இந்தத் தொகையைக் கொடுத்துவிட்டு, என்னை இனி அன்புடனும் பாதுகாப்பாகவும் நடத்துவதாக உறுதி கொடுத்து அழைத்துச் செல்ல வேண்டுகிறேன். இப்படி செய்யத் தவறினால், நான் வேறோருவரை திருமணம் செய்து கொள்வேன்.’ இதுதான் விளம்பரம்! இப்படி பல பெண்கள் மறு மனம் செய்தார்கள். இந்த விளம்பர நோட்டிக்கு சட்டப்படி எந்த மரியாதையும் கிடையாது. ஆனால் இது நடைமுறையில் இருந்தது.

மேற்படி விளம்பர வழி முறை பெரும்பாலும் படிப்பறிவற்ற ஏழை மக்களால் பின்பற்றப்பட்டன. அப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் இருந்திருந்தால் ருக்மா கூட இப்படி ஒரு நோட்டில் கொடுத்துவிட்டு வேறு திருமணம் செய்திருக்கலாம். தாதாஜியால் ஒரு போதும் எட்டு நாட்களுக்குள் ருக்மாவுக்கு ஏற்ற வீட்டை ஏற்பாடு

செய்யவோ, அதுவரை ருக்மாவுக்கு ஆகியிருக்கும் செலவைத் தரவோ முடியாது.

ஆனால் ருக்மா அப்படி செய்யவில்லை. காரணம் அவனுடைய குடும்பப் பின்னனி வேறு என்பது மட்டுமல்ல. தாதாஜிக்கு பதிலாக நல்ல நபர் யாரையாவது திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்றெல்லாம் ருக்மா நினைக்கவே இல்லை. படிக்க வேண்டும். தானும் டாக்டராக வேண்டும் என்ற ஒரே லட்சியம்தான் ருக்மாவின் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

தாதாஜி கோர்ட்டில் போட்ட வழக்கு ருக்மாவின் வாழ்க்கையை மட்டுமல்ல, ஹிந்துபிரிட்டிஷ் சட்ட உலகத்தையே கலக்கியது. பிரிட்டிஷ் சிலில் சட்டங்களை எந்த அளவுக்கு இந்தியாவின் ஹிந்து, முஸ்லிம் சட்டங்களுடன் பொருத்தமுடியும், முடியாது என்பதைப் பற்றி எண்டன் ஆட்சியாளர்கள் தீவிர ஆலோசனை நடத்தும் அளவுக்கு இந்த வழக்கு முக்கியத்துவம் அடைந்தது.

தாதாஜியுடன் செல்ல ருக்மா மறுத்ததை அவனுடைய அம்மா ஜெயந்தியும் தாத்தாவும் ஏற்கவில்லை. சம்பிரதாயமான மனப்பான்மை கொண்டவர்களான இருவரும் ருக்மாவை தாதாஜியுடன் அனுப்பிவிடலாம் என்ற முடிவுக்கே வந்தார்கள். ருக்மா பருவமடைந்ததும் பள்ளி செல்வது நிறுத்தப்பட்டதில் அவர்களுடைய பங்கு முக்கியமானது. ஆனால் டாக்டர் சக்காராம் ருக்மாவுக்கு வீட்டிலேயே படிக்க ஏற்பாடு செய்ததையோ, அதற்கு தன் ஐரோப்பிய நண்பர்களின் உதவியை அவன் பெற்று வந்ததையோ எதிர்க்கவும் இல்லை. தடுக்கவும் இல்லை. தாதாஜியுடன் செல்லமுடியாது என்று ருக்மா முடிவு செய்ததை டாக்டர் ஆகரித்தார்.

ஆனால் தாதாஜி தாக்கல் செய்த வழக்கு நீதி மன்றத்தில் விசாரணைக்கு வர ஓராண்டாயிற்று. அந்த ஓராண்டும் ருக்மாவை அவனுடன் அனுப்பிவைக்க பல உறவினர்கள் மூலம் முயற்சிகள் நடந்தன. அந்த முயற்சிகளுக்கு டாக்டர் சக்காராம் உடன்படவில்லை.

கடைசியில் ஓராண்டு கழித்து வழக்கு விசாரணை செப்டம்பர் 1885ல் நடந்தபோது டாக்டர் சக்காராம் இல்லை. ஆறு மாதங்கள் முன்பே ஏப்ரல் 1885ல் அவர் இறந்துவிட்டார். ருக்மா தன்னந்தனியே வழக்கை எதிர்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

வழக்கு விசாரணைக்கு சற்று முன்பாக அப்போது பிரபலமான ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வெளியான இரண்டு கடிதங்கள் பெரும் சர்ச்சையை ஏற்படுத்தின. அவை ருக்மா வழக்கில் முக்கியமான

பங்கு வகித்தன. அந்தக் கடிதங்களை எழுதியது ‘ஓர் ஹிந்து பெண்மனை’ (A Hindoo Lady)!

ருக்மாவுக்கு எதிராக தாதாஜி தொடர்ந்த வழக்கு, நீதிபதி பின்னே முன்பு விசாரணைக்கு வந்த அன்று காலை, ‘டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா’ இதழில் ‘ஓர் ஹிந்து பெண்மனை’ என்ற பெயரில் ஒரு கடிதம் வெளியானது. இது இரண்டாவது கடிதம். சில நாட்கள் முன்பு இதே ‘ஹிந்து பெண்மனை’ பெயரில் ஒரு கடிதம் வெளியாகியிருந்தது.

குழந்தைத் திருமணங்களையும், சமுகத்தில் விதவைகள் நடத்தப்படும் முறையையும் கடுமையாகவிமர்சித்து எழுதப்பட்டிருந்த இந்தக் கடிதங்களைத் தவறாமல் படிக்கும்படி, ‘டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா’ தனியே தலையங்கம் வேறு எழுதியிருந்ததால், அவற்றுக்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் கிடைத்தது.

அப்போதைய சீர்துருத்தவாதிகள் எல்லாரும், குழந்தைத் திருமணங்களைக் கண்டித்தார்களே தவிர, பத்து வயதில் நடத்தப்படும் திருமணங்களைக் கண்டிக்கவில்லை. ஆனால் ‘பெண்ணுக்கு 15 வயதும் ஆணுக்கு 20 வயதும் ஆக்காமல் திருமணம் செய்யக்கூடாது’ என்று சொன்னார் ‘ஹிந்து பெண்மனை’. இது பெரும் பரப்ரப்பை ஏற்படுத்தியது.

‘ஹிந்து பெண்மனை’யின் கடிதங்களில் வலியுறுத்தப்பட்ட முக்கியமான விஷயம் பெண்ணும் கல்வி பெறவேண்டும் என்பதுதான். ‘ஒரு ஆண் எத்தனை திருமணம் வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளலாம்...அவனுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது என்பதற்காக படிப்பு நிறுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் பெண்ணுகு மட்டும் அது மறுக்கப்படுவது ஏன்?’ என்று கேட்டார் ‘ஹிந்து பெண்மனை’. சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வந்து திருமண வயதை உயர்த்தவேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

ருக்மாவின் வழக்கு விசாரணைக்கு வந்த சனிக்கிழமை அன்று, பேப்பரில் இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு வந்த நீதிபதியால், தாதாஜிக்கும் ருக்மாவுக்கும் இடையே மடுவுக்கும் மலைக்கும் உள்ள வித்யாசம் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. படித்த கண்ணியமான ருக்மாவுக்கும் படிக்காத முரட்டு ஊதாரி தாதாஜிக்கும் எப்படிப் பொருந்திப் போகும் என்ற சந்தேகம் நீதிமன்றத்தில் அவர்களைப் பார்த்த எல்லாருக்குமே தோன்றியது.

‘டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா’வில் புரட்சிகரமான கடிதங்களை எழுதிய ‘ஹிந்து பெண்மனை’ ருக்மாதான் என்பது அப்போது யாருக்கும் தெரியாது !

மீண்டும் திங்கட்கிழமை விசாரணையின்போது அரசு வழக்கறிஞர் கருத்து தெரிவிக்க முன்வந்தபோது ‘தேவையில்லை’ என்று சொல்லிவிட்டுத் தீர்ப்பை வழங்கினார் நீதிபதி. ‘விருப்பம் இல்லாத பெண்ணை, மாடு குதிரை போல தன்னுடன் இழுத்துச் செல்லக்’ கோரும் மனுவை அவர் நிராகரித்தார்.

ருக்மாவுக்கு சாதகமாக அமைந்த இந்த முதல் தீர்ப்பு ஹிந்து சனாதனிகளை ஆவேசம் கொள்ள வைத்தது.

தீர்ப்பை ஈர்த்து தாதாஜி அப்பீல் செய்தான். அவனுக்கு நீதி உதவி செய்வதற்காக ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. பால கங்காதர திலகரின் கேசரி பத்திரிகை, தாதாஜிக்கு ஆதரவாக பிரசார இயக்கமே நடத்தியது.

மார்ச் 1886-ல் அப்பீல் விசாரிக்கப்பட்டது. ஏப்ரலில் நீதிபதிகள் சார்ஜெண்ட், பேலி தீர்ப்பு வழங்கினார்கள். இந்துத் திருமணத்துக்கு மனம் செய்யவர்களின் சம்மதம் முக்கியமா அல்லது பெற்றோரின் முடிவு முக்கியமா என்பதெல்லாம் விவாதிக்கப்பட்டன. கடைசியில், ‘இந்து தர்மப்படி ருக்மா - தாதாஜி திருமணம் செல்லுயிடி ஆகக் கூடியதுதான். ருக்மாவின் சம்மதமின்மையை கணக்கில் எடுக்க முடியாது. எனவே, தன்னுடன் வந்து வாழவேண்டும் என்று தாதாஜி கோருவது நியாயமானதுதான்’ என்று தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. இந்தத்தீர்ப்பை உறுதி செய்ய டிவிஷன் பெஞ்சுசுக்கு வழக்கை நீதிபதிகள் அனுப்பினார்கள்.

நீதிபதி ஃபாரானிடம் 1887ல் வழக்கு வந்தபோது ருக்மா செய்த செயல்தான், அவரை சரித்திரத்தில் இடம்பெறச் செய்துவிட்டது. மகாத்மா காந்தி அப்போது அரசியலூக்கு வரவில்லை. அப்போது அவருக்கு 18 வயதுதான். ஆனால் பின்னாளில் காந்தி அரசியலில் அறிமுகப்படுத்திய மிகப்பெரிய ஆயுதத்தை அன்றே ருக்மா பயன்படுத்திக் காட்டினார். ‘ஓத்துழையாமை’ என்ற அறவழி ஆயுதம்தான் அது. ‘ருக்மா தாதாஜியுடன் சென்று வாழவேண்டும்’ என்று நீதிபதி ஃபாரான் தீர்ப்பளித்தபோது, “இந்த உத்தரவை பின்பற்ற மறுத்தால் என்ன ஆகும்?” என்று ருக்மா அவரிடம் கேட்டான். ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கவோ சொத்தை பறிமுதல் செய்யவோ இரண்டையும் செய்யவோ சட்டத்தில் இடமிருப்பதாக நீதிபதி கூறினார். “தாதாஜியுடன் போய் வாழ்வதைவிட சிறையில் இருப்பதே மேலானது” என்றான் ருக்மா.

ருக்மாவுக்கு ஒரு மாதம் அவகாசம் தரப்பட்டது. அதன் பிறகும் ருக்மா தாதாஜியுடன் சென்று வாழா விட்டால், ருக்மா கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்படுவாள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

ருக்மா கடைசியாக லண்டனில் இருந்த ப்ரிவி கவன்சில் எனப்படும் இறுதி அப்பீல் அமைப்புக்கு அப்பீல் செய்தாள். சிறைத் தண்டனையை சந்திக்க ருக்மா தயாராக இருந்தாள்.

கோர்ட் உத்தரவிட்டும், தாதாஜியுடன் வாழ மறுத்ததற்காக பரவலாக சனாதனிகள் ருக்மாவை கண்டித்து எழுதினார்கள். ருக்மா கவலைப்படவில்லை. அவளது ஒரே நோக்கம் படிப்புதான். படித்து டாக்டராக வேண்டும்! ருக்மாவின் ஒத்துழையாமையை ஆதரித்தும் கண்டித்தும் பரபரப்பாக பலரும் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கையில் ருக்மா மருத்துவப் படிப்புக்கு தன்னை தயார் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஜூலை 1884ல் ருக்மாவின் பிரச்னைக்கு முடிவு ஏற்பட்டது. தாதாஜியுடன் சமரசம் பேசிய நண்பர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். ருக்மா தனக்கு 2 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால், கோர்ட் டிகிரியை செயல்படுத்தாமல் விட்டு விடுவதாக தாதாஜி சொன்னான். அப்பீல் கோர்ட் முன்பு இரு தரப்பும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தமாக இது பதிவு செய்யப்பட்டு ஏற்கப்பட்டது.

தாதாஜியிடமிருந்து ருக்மா விடுதலையானாள். அடுத்த சில மாதங்களில் ருக்மா லண்டனுக்கு மருத்துவம் படிக்கச் சென்றாள். தாதாஜி இன்னொரு கல்யாணம் செய்து கொண்டான்.

தாம்பத்ய உறவை மீட்டுத்தர கோர்ட் உத்தரவிட்டும் அதை ஒருவர் ஏற்காவிட்டால், அவரை சிறையில் அடைப்பது தவறு என்பது பற்றிய கடும் விவாதம் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் நடந்தது. செக்ஷன் 260ஐ திருத்த வேண்டும் என்று பலரும் விவாதித்தார்கள். பத்தாண்டு கால விவாதத்திற்குப் பிறகு கடைசியில் திருத்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது.

இங்கிலாந்தில் 1970ல் இந்த பிரிவு ஒரேயடியாக நீக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் இன்னமும் தொடர்கிறது. 1983ல் நடிகை சரிதாவின் முன்னாள் கணவர் தொடர்ந்த வழக்கில் ஆந்திர நீதிபதி சவுத்ரி, ‘தாம்பத்ய உறவை மீட்டுத்தரக் கோரும் சட்டப் பிரிவே மனித விரோதமானது’ என்று சொல்லி அந்தப் பிரிவை செல்லாது என்று உத்தரவிட்டார். ஆனால், அவரது தீர்ப்பை உச்ச நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்துவிட்டது.

ருக்மாபாய் வழக்குக்குப் பின்னர்தான் இந்தியாவில் இந்துக்களுக்கும் விவாகரத்து உரிமை சட்டமானது. திருமணத்துக்கான குறைந்தபட்ச சம்மத வயது பற்றிய சாரதா சட்டம் முதலிய சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இவற்றுக்கெல்லாம் தூண்டுகோலாக அமைந்தது ருக்மாவின் வழக்கு.

கடைசியில் ருக்மா என்ன ஆனாள்?

தான் விரும்பியபடியே டாக்டர் ஆனார். பெண்களை கவனிப்பதற்கான பெண் டாக்டர்கள் நிறைய தேவை என்று முயற்சிகள் தொடங்கிய கால கட்டடத்தின் முதல் சில பெண் டாக்டர்களில் ருக்மாவும் ஒருவர். மருத்துவத்தையே மனம் செய்து கொண்டதால், இன்னொரு திருமணம் பற்றி ருக்மா யோசிக்கவே இல்லை.

மருத்துவராக வேண்டும் என்ற லட்சியத்துக்காக சம்பிரதாயங்களை ருக்மா எதிர்த்தார். ஆனால், மருத்துவர் ஆன பிறகு அதே சமூக லட்சியத்துக்காக ருக்மா சம்பிரதாயங்களுடன் சமரசம் செய்ய வேண்டி வந்தது. 1904-ல் தாதாஜி இறந்தபோது, அவரைப் பிரிந்து 25 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருந்த நிலையிலும், தூரத்தில் தான் பணியாற்றி வந்த ஏழை இந்துபெண்களின் மத்தியில் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக விதவை வேட்ததுக்கு மாறினார் ருக்மா. பொட்டு வைக்காமல் வெள்ளை புடவை அணிந்தார். ருக்மா சனாதனத்தை எதிர்த்தும் சரி, அதனுடன் சமரசம் செய்ததும் சரி... இரண்டுமே, அவருடைய ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடான மருத்துவ சேவைக்காகத்தான்.

தாதாஜியிடமிருந்து விடுதலை பெற்றபோது ருக்மாவுக்கு வயது 26. ருக்மா 90 வயது வரை வாழ்ந்தார். தூரத்தில் மருத்துவமனையின் தலைவராக இருந்தார். இன்றும் தூரத்தில் அந்த மருத்துவமனையை ‘ருக்மாபாய் ஆஸ்பத்திரி’ என்றே அழைக்கிறார்கள் மக்கள்!